

ST.

4. september 1947
59. årgang
Nr. 31-32

ILAV

Katolske legfolks ansvars-
bevisthet

Katolsk presse og ungdommen

Vadstena

Katolsk liv —

Hjelpe-biskop. for Sverige

Mére Zoé 25 år som pro-
vinsialpriorinne

Katolske profiler

Fra det katolske utland

40
øre

Katolske legfolks ansvarsbevisthet

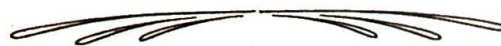
Den kjente franske dominikanerpater *Yves Congar* har et åpent blikk for legmannsbevegelsens betydning for Kirkens stilling utad, og når og hvor han kan går han inn for utviklingen av legfolks personlige ansvarsbevisthet. Sist i en artikkel i «*Témoignage Chrétien*» hvor han understreker at «en venter av katolikkene at de skal tre fram i det offentlige liv, påta seg stillinger i det og gjøre *sin* innsats når det gjelder å finne en løsning i erverlivet, samfunnslivet og det internasjonale livs mange konkrete problemer. Men dessverre skuffes ofte disse forventninger. Enten holder katolikker seg tilbake eller om de deltar i det offentlige liv gjør de det nølende og likesom engstelige for å vise selvstendig holdning — til tider i så høy grad at en får inntrykk av at de bare lar seg dra med av andre uten å ha en personlig mening.»

Pater Congar etterlyser den kristne personlighet og spør om grunnen til at en merker så lite til den. Og han mener å finne svaret i det faktum at det katolske legfolket er blitt så avhengig av geistlighetens ledelse at en katolikk ikke kan tenke seg å ta del i noen som helst aksjon på egen hånd og eget ansvar. Selvfølgelig er denne ledelse ikke alene på sin plass men også nødvendig når det dreier seg om handlinger på det dogmatiske plan, men en le-

ver dessverre ikke lenger i den tid hvor Kirken var ett med folket som bare besto av kristne. Nå er det gjennom de siste tiårene mer og mer blitt nødvendig å skjelne klart og skarpt mellom dogmenes og moralprinsippenes områder hvor geistligheten har sin fulle kompetanse — og det menneskelige samfunns forskjellige faser hvor en katolikk må ta det fulle ansvar selv, ene forpliktet av sin kristne samvittighet.

Det tar sin tid før denne omstilling av forholdet mellom prest og legmann kan bli effektiv. Ennå er det katolske legfolk — skriver pater Congar — stort sett uøvet i det å ta et ansvar selv og kan derfor virke upersonlige og engstelige, ikke minst over for kritikk i det en er vant med å søke ly bak en geistlig autoritet. Men en kan konstatere en gledelig utvikling idet det er en stigende forståelse av at på samfunnslivets område må en katolikk skape *selv*, leve *selv* og foreta handlinger som ingen autoritet kan diktere ham eller henne. Pater Congar framhever at dette må til for å få den fornødne tillit til katolikker i det offentlige og politiske liv styrket og befestiget.

Og det er av meget stor betydning at vidtskuende menn som pater Congar går inn for denne utvikling og setter sin autoritet inn på å fremme den.

VÅRE på søn- og helligdager KIRKER

Liturgisk
kalender:

O S L O

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.
Soknepresten, tlf. 41 41 61 (Prestegården, H. H. Biskopen 42 52 87).

Fromesse kl. 7.
Stille messe kl. 8,15.
LOW MASS kl. 9,45.

English Sermon.

Høgmesse med preken kl. 11.
Aftengudstjeneste kl. 19.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Fransiskanerne, telefon 68 08 68.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, telefon 44 23 24.

Fromesse kl. 8,15
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 18.

Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17, Stabekk.

Soknepresten, telefon 53 77 35.

Fromesse kl. 9,05
Høgmesse kl. 10,45
Aftengudstjeneste kl. 17,45.
Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, telefon 37 45 90.

Høgmesse kl. 9,30
Aftengudstjeneste kl. 17,00.

Vår Frue Villas kapell, Montebello, Smestad.

Prestegården, telefon 55 81 21.

Høgmesse kl. 8,30.
Aftengudstjeneste kl. 16,30.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, telefon 2 209.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse 10,45

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, telefon 15 410.

Fromesse kl. 8,30.
Høgmesse kl. 11.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens gate 1.
Soknepresten, telefon 2 019.

Fromesse kl. 8,30
Høgmesse kl. 10,30

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.

Soknepresten, telefon 1 438.

Ottemesse kl. 8,15.

Høgmesse kl. 10,30.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s plass 1.

Soknepresten, telefon 1 168.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse kl. 10,30

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvgaten 113.

Soknepresten, telefon 1 751.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste kl. 18.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.

Soknepresten, telefon 3 195.

Fromesse kl. 8,30

Høymesse kl. 11,00

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen

Soknepresten, telefon 266.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse » 10,30

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.

Soknepresten, telefon 4 225.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse » 10,30

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.

Soknepresten, telefon 644.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse » 10,30

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.

Soknepresten telefon 25 534.

Fromesse kl. 8,00

Høymesse kl. 10,30

Søndag 7. september: 15. søndag etter pinse. Ep. Gal. 5, 25—26. Ev. Luk. 7, 11—16.

Mandag: Marias fødsel. — Hadrian, martyr.

Tirsdag: Gorgonius, martyr, † 304.

Onsdag: Nikolaus av Tolentino, bekjenner, † 1308.

Torsdag: Protus og Hyacint, martyrer, † 260.

Fredag: Marias navnefest.

Lørdag: Gudsmorens lørdagsmesse.

Søndag 14. september: 16. søndag etter pinse. Korsets reising. Ep. Efes. 3, 12—21. Ev. Luk. 14, 1—11.

Mandag: Marias syv smerter — Nikodemus, martyr.

Tirsdag: Kornelius og Kyprian, martyrer, † 258.

Onsdag: Frans av Assisis sårmerker.

Torsdag: Josef av Kupertino, bekjenner, † 1664.

Fredag: Januarius og hans lidelsesfeller, martyrer, † 541.

Lørdag: Vigiliedag. — Eustakius og hans lidelsesfeller, martyrer, † 118.

Søndag 21. september: 17. søndag etter pinse. Matteus, apostel og evangelist.

NB.! Onsdag 17., fredag 19. og lørdag 20. september er imbredager og derfor lovbefalte abstinens- og fastedager.

SYLLING: St. Hallvard kapell.

Presteboligen, telefon 9 028.

Høgmesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste.

TØNSBERG: St. Olavs kapell.

Soknepresten, telefon 2 238.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse kl. 10,30

Katolsk presse og ungdommen

Universitetsstipendiat Daniel Haakonsen holdt søndag 31. august et foredrag på det store katolske ungdomstevne i Danmark. Emnet var: *Den katolske presse og den innsats unge katolikker kan gjøre for den.*

Taleren som selv er en av «St. Olav»s verdifulleste medarbeidere har velvilligst overlatt bladet sitt manuskript som bør overveies også av norske katolikker. Katolsk presse er et vitalt spørsmål for Kirkens sak, ikke minst når den arbeider i protestantiske land, men dette faktum ignoreres i en alt for høy grad selv der hvor forståelse burde være en selvfølge. Negativ interesse mangler det ikke på — det kan alle som arbeider i katolsk presses tjeneste tale med om! Men den positive — hvor finner vi den? Må universitetsstipendiat Daniel Haakonsens ord ikke falle på steingrunn men finne «den gode jord»

Kjære danske venner!

La meg først få uttrykke min glede over at jeg i dag har fått lov til å tale her i København til et dansk katolsk ungdomstevne. En hvilken som helst nordmann vil i våre dager glede seg når han skal reise til Danmark. En nager *katolikk* må nødvendigvis føle trang til å komme i kontakt med dansk katolisisme som på mange måter har de samme problemene å arbeide med som de han kjenner fra Norge, men som likevel har så meget rikere muligheter og er kommet så meget lenger. Og til dette kommer mitt møte før med danske katolikker som har gitt meg ennå større lyst til å komme hit til Danmark.

Det emne jeg skal tale om i dag er den katolske presse og den innsats unge katolikker kan gjøre for sin presse. I grunnen er det vel ikke nødvendig å tale lenge om pressens *betydning*, — det er ikke vanskelig å se hvor stor den er. Guds rike er som bekjent ikke av denne verden, men den er i verden og det har til mål å gjennomsyre verden helt og fullt. Det søker ekspansjon både i bredden i menneskesamfunnene og i dybden i sinnene. Og pressen er en hjelp i begge disse ekspansjonsretninger.

Når det gjelder å nå utover i samfunnet, å nå menneskene utenfor kirken, så har vi blant annet høymessenens prekeners å hjelpe oss med. Men vi kan jo like godt se i øynene at disse prekenene ikke når særlig vidt. For de menneskene som en gjerne ville tale til, kommer overhodet ikke i kirkene og hører ikke på prekenene. Dette forholdet har fått både katolske og protestantiske kristne til å forsøke andre veier. Religiøse skuespill i og utenfor kirkene har flere steder vært forsøkt med stort hell. Men det middel som alltid ligger like for hånden, er en god presse. Et godt blad tiltvinger seg oppmerksomhet. Det er en talerstol på torvet. Det er et ufeilbarlig middel til å komme i kontakt med menneskene på.

Også når det gjelder kirkens ekspansjon i dybden i de troendes sinn, er pressen en effektiv hjelp. Det er vanskelig ofte bare det å *beholde* sin tro i et miljø hvor de herskende ideer, hvor menneskenes innstilling, i det store og hele går troen imot, og ennå vanskeligere er det å la seg *gjennomsyre* av troen i et slikt miljø. Vi lever med en god halvdel

av oss selv i tidens og miljøets favntak. Vi mottar inntrykk fra aviser og bøker, filmer og teaterstykker, kringkasting og menneskelig dagligtale. Vi innånder hver time på dagen den tankegang og den moralske innstilling som ligger i miljøet, ligger «i luften». Det er godt og riktig at vi gjør det. For en katolikk skal være solidarisk med alle sine medmennesker. Han skal ha evne til å sette seg inn i andres tankegang og lide sammen med andre under den disharmoni og sjelelige forvirring som et ufullstendig, et ukatolsk livssyn medfører. Men på den annen side har denne solidaritet sine store farer. Hvis vi ikke evner å skjelve ondt fra godt, sunt fra usunt i det åndelige miljø vi lever i, er det en fare for at vi selv smittes av tidens sjelelige forvirring, slik at vårt åndelige liv blir en stadig på stedet marsj. Vi ser ikke lenger hvorledes vi skal praktisere vår religion i dagliglivet inne i det mylder av påvirkninger vi daglig bombarderes av. Vi oppgir å forene tro og hverdagsliv og glir inn i en ufruktbar søndagsreligion.

En katolsk presse har mulighet for å kaste lys over samfunnslivets, det kulturelle livets, den timelege verdens problemer og således hjelpe de troende til å leve i verden uten å bli av verden, hjelpe dem til å gjøre sin plikt som samfunnsborgere uten å forråde sin religion, hjelpe dem til å skjønne hvorledes religionen lar seg praktisere her og nå, i nettopp dette danske miljø i året 1947. Dermed kan den åpne nye muligheter for den enkelte til å la religionen gjennomsyre tanke og vilje.

Også i denne henseende kan pressen være en støtte for prekestolen. For få ting er så vanskelig for en prest som har sin dag opptatt med mange gjøremål som det å gripe problemene slik an i sine prekeners at de går like til hjertet og får tilhørerne til å tenke: *den mannen har følt vår tid på pulsen*, han taler med de ord og om de emner som ikke kan unngå å ruske opp i tanke og samvittighet. Men har presten en god katolsk presse å fordype seg i, så vil han der kunne se hvilke spørsmål det er som angår menneskene i vår tid og hvilke ord som må til for at et moderne menneske skal vekkes opp. Ingen ting er mer naturlig enn at journalistene slik yter prestene hjelp i deres arbeid. Pius XI har sagt at lekmannsapostolatet, katolsk aksjon, er *lekfolkets deltakelse i hierarkiets apostolat* (i tre brev fra 1928 og 1929 og i Non Abbiamo Bisogno 29. juni 1931).

Men så er spørsmålet: kan og bør vi unge gjøre noe for den katolske presse? At vi *kan* er tydelig nok. Et blad, en avis krever en stor stab av medarbeidere. Det er så meget som må gjøres for at bladet skal bli godt. For å begynne med ganske enkle ting, så trengs det et ikke lite kontorarbeid. Ofte kommer det manuskripter som er så uleselige at de må maskinskrives før en kan overlate dem til setterne på trykkeriet, for bare å nevne et eksempel. Kontoret skal jo ofte også føre oppsyn med distribusjonen av bladet, motta og svare på klager, undersøke om alle de utsalgssteder bladet benytter seg av,

faktisk får det og helst stiller det ut. Reklamen er et stort problem som trenger kvikke hoder og folk som kan gjøre praktisk arbeid. Regnskapet krever en smule handelsutdannelse. Bladet fører ofte en viss korrespondanse med sine lesere som skriver og oppmuntrer, kommer med forslag, kritiserer, og det vil lønne seg for bladet å svare på disse brevene, stimulere lesernes interesse og selv stimuleres. Men da må noen skrive. Ofte inngår jo også korrespondansen med leserne i selve bladets lesestoff. Og dermed er vi over på det journalistiske område hvor en trenger en større stab medarbeidere. Bladene skal ofte ha stoff fra de forskjellige områder. Noen må skrive artikler. Andre må gjerne følge med på teater og kino (som vi sier i Norge), og kritisere og veilede. Bøker skal anmeldes, både katolske og andre. Aktuelle problemer skal belyses. Nyheter fra det katolske utland skal samlles, — det trengs folk som kan lese igjennom utenlandske katolske blader og oversette og klippe. I enkelte tilfelle vil redaktøren ønske diskusjon med sin stab av medarbeidere om bladets retningslinjer og de nærmeste planene eller han vil ønske hjelp til å sette bladet opp slik at det både er pent og fengende. Kunsten å gjøre sidene pene er en egen gren av kunstnerisk virksomhet som det er utviklende å arbeide med. Det er sikkert dem som vil like å stå på setteriet sammen med setteren, velge ut de peneste typene og sørge for et harmonisk helhetsinntrykk. Kunsten å finne overskrifter som fanger oppmerksomheten er det også lønnsomt å studere. Med ett ord: bladvirksomheten er avhengig av at mange hender og mange hoder er i aktivitet, og den er så allsidig at den har bruk for medarbeidere med meget forskjellige interesser og forutsetninger.

Men vi har ikke bare *mulighet* for å hjelpe. Vi har også *plikt*. Katolsk aksjon er en plikt for hver enkelt av oss og vi har ennå meget igjen å lære hvis vi ikke forstår hvilken betydning den har for vårt eget sjeleliv. Det er en misforståelse som ukristne strømninger i moderne åndsliv har ført med seg at en katolikk frelser sin sjel ved å gå for seg selv og sysle med sine personlige problemer. Vi frelser vår sjel ved å frelse andre. Læren om at Kirken er Kristi mystiske legeme er ikke til for at vi om søndagen skal knele i fellesskap under messen og hele uken igjennom leve i majestetisk uavhengighet. Det er i vår hverdagsinnsats vi skal dokumentere at vi har forstått fellesskapsideen i den katolske religion.

Tro nå endelig ikke at det som forespeiles en ungdom som vil etterleve pavens appell om å delta i lekmannsapostolatet og virkeliggjøre det katolske fellesskap i aktivt arbeid for kirkens sak, er et dystert ungdomsliv. Tvert imot. Den som ikke selv har erfart det kan ikke ane hvor morsomt det i virkeligheten er å være med i et virkelig fellesskap av en eller annen art. En gruppe unge katolikker, unge menn og unge kvinner, som går inn for å arbeide for et katolsk blad for eksempel, i fellesskap, vil oppdage at det stadige samværet med et praktisk mål for øyet og til gode for en sak de er villige til å ofre seg for, fører dem meget nærmere sammen

enn de på annen vis kan komme og gjør den fritiden de ofrer til en særegen opplevelse.

Her må jeg imidlertid si et par ord om hva jeg synes ungdommens medvirken i arbeidet forutsetter fra *redaktørens* side. For det første tror jeg det er av den aller største betydning at enhver som har med katolsk presse å gjøre har klart for seg de to forskjellige arter trykksaker det er som går inn i begrepet «katolsk presse». Vi har for det første de mer eller mindre offisielle organer for Kirken som på en nokså direkte måte engasjerer biskopen. Det er i forbindelse med publikasjoner av denne art at det i egentlig forstand dreier seg om «katolsk aksjon» for dem som er medarbeidere, katolsk aksjon som er en moralsk plikt for enhver som har tid og anledning til å gjøre en innsats for Kirkens sak. Denne kirkelige presse vil publisere hyrdebrev og kirkelige forordninger. Den vil gi plass til teologiske og oppbyggelige artikler og ta inn nyheter fra det katolske utland. Men den vil i forbindelse med sosiale og politiske spørsmål begrense seg til de store prinsippsspørsmål og vil partipolitisk, enten det dreier seg om hjemlige eller utenlandske partipolitiske spørsmål, innta en streng nøytral holdning.

For det annet har vi publikasjoner som står for redaksjonens egen regning og som ikke engasjerer de kirkelige myndigheter. En slik presse kan fritt behandle og ta stilling til alle aktuelle spørsmål. Så små som forholdene er i det katolske Skandinavia vil det være naturlig at denne uavhengige presse — enten inntar en holdning som nærmer seg den kirkelige presses, eller også — for så vidt den behandler politiske spørsmål — mest mulig gjør det i flukt med den politiske orientering som flertallet av de nordiske katolikkene har. Siden markedet ikke kan bære mer enn et meget begrenset antall katolske blader slik at den enkelte publikasjon får en uforholdsmessig stor vekt som opinionsdannende faktor, ville det være meget til skade for katolisismen i Norden om det opptrådte katolske blader som bygget på andre politiske tradisjoner enn de nordiske og som således fikk nordiske katolikker til å føle seg politisk frastøtt fra en så viktig del av den katolske forkynnelse som pressen i virkeligheten er. En redaktør i en slik fri publikasjon vet naturligvis at hans trossfeller ikke har den samme moralske plikt til å støtte hans foretagende som de har plikt til å støtte et tiltak som faller inn under katolsk aksjon. Bare de mennesker har moralsk plikt til å støtte den frie presse som føler seg tiltrukket av de retningslinjer den velger å følge. Det ville være uriktig å forlange av en konservativ katolikk at han aktivt skulle støtte en radikal avis selv om redaktøren var katolikk. Og det ville være uriktig å forlange av en radikal katolikk at han aktivt skulle støtte en konservativ katolsk avis.

Og så et annet problem som henger sammen med det første. Retningslinjene for et mer eller mindre offisielt organ for de kirkelige myndigheter og stoffet et slikt organ skal inneholde må nødvendigvis i nokså stor utstrekning fastlegges ovenfra. De underordnede medarbeidere vil her ha mindre kompetanse. Men når det gjelder de friere organer vil det være en sterk stimulans for medarbeiderne at de

fikk noe å si, at de ble tatt med på råd, at avisen virkelig i noen grad fikk preg av et fellesforetagende. Likeledes ville det være en stimulans om bladets arbeid ble slik organisert at det muliggjorde det størst mulig samarbeid mellom medarbeiderne innbyrdes. En oppgave som en er alene om, har en meget lettere for å gå trett av enn en som setter en i videre kontakt med mennesker en føler seg trukket av.

Nå er det jo ofte slik at en må eksperimentere seg fram til de beste arbeidsformer. De er ikke alltid funnet på en dag. Noe av det gledeligste i Norden i dag er at vi unge går inn for de oppgaver som pressen pålegger oss alle og dermed legger grunnen for en utbygning av den katolske pressen. Jeg tror den betydning en innsats på pressens område kan ha for den enkelte medarbeiders sjelelige utvikling også vanskelig kan overvurderes. Pressen setter oss i forbindelse med en oppgave som vi må gjøre noe med, som trenger uavlatelig årvåkenhet og pleie hvis den skal kunne gjennomføres. Det er få ting som er så modnende som det å ha en sak å ofre seg for ikke bare i øyeblikket men gjennom gode og onde dager, på lang sikt. En konkret oppgave å gå inn for, en katolsk avis å støtte i aktivt arbeid for eksempel, det vil blant annet også si å møte motgang, lide skuffelser, kanskje alvorlige nederlag. En får ikke resultatene gratis. Det er en sunn skole å engasjere seg for, å identifisere seg med, en oppgave som umulig lar seg løse med ett slag og en gang for alle. Bare gjennom lang tålmodighet og uavlatelig kamp kan en skape en katolsk presse som holder mål. Og kanskje er ikke de nederlag en lider, de planene en ikke får virkeliggjort, de numrene av bladet en ikke får til, den største påkjønning. Verre er det sikkert for mange at resultatet av ens strev så ofte blir halvgodt, hverken mislykket eller vellykket, men grått. Et nutidsmenneske har vanskelig for å utholde det å gå glipp av det absolutte her på jorden, og måtte avfinne seg med den begrensning som hefter ved alt som hører jorden til. Det skal megen heroisme til — men det er jeg sikker på at vi har — for å arbeide trofast for en sak og se at ens planer først lar seg gjennomføre, ens ideer og idealer først realisert etter skuffelser og nederlag og i kamp med ytre vanskeligheter som ikke kan unnlate å sette sitt preg på verket.

Men det er ikke bare den motgang, de begrensede muligheter, den mer eller mindre berettigede kritikk en bladmann vil møte som gjør bladvirksomheten modnende. Det er også det faktum at den ofte, iallfall dersom bladet beskjefter seg med aktuelle spørsmål, tvinger en til å møte sine medmennesker med løftet visir. Vi har kanskje alle erfart hvilken fristelse det er for en katolikk i et miljø som det nordiske å trekke seg tilbake til den indre borggård og kose seg der i stille fred med sine trossfeller, — fordi kontakten med menneskene utenfor borgen, kontakten med de menneskene som ikke deler vår tro ofte virker sårende. Vi foretrekker å unngå å møte dem. En annen tilsvarende fristelse er det å ferdes maskert mellom menneskene, skjule sin tro og sin overbevisning. Begge deler er former for menneskefrykt som er moralsk forkastelige. Det er

vår skyldighet å ta imot de sår som omgangen med ikke-katolske medmennesker ofte vil gi oss, og å vedkjenne oss den tro som mange landsmenn står så fremmed overfor i våre dager. Når en arbeider i den katolske presse, er en nødt til å vise farge. Behandler pressen aktuelle spørsmål er en nødt til å møte medmenneskene på felter hvor de har sine bestemte meninger og vil reagere sterkt *til gode for* eller *imot* ens egne meninger. Det forholdet kan medvirke en tredje fristelse og bli en øvelse i oppriktighet. En må huske på at når en er katolikk i et miljø som vårt hvor en stadig er nødt til å forsvare Kirken mot misforståelser, dersom en i det hele vil ta den med seg ut i hverdagen, der kan en lett bli ledet mot en ubevisst oppriktighet, en ubevisst tilbøyelighet til å bruke alle midler og alle argumenter, en ubevisst tilbøyelighet til å lukke øynene for de menneskelige skavanker som hefter seg ved Kirkens jordiske lemmer og bare se dens guddommelige sjel. Men det hører med til en katolikk åndelige liv det å være sjelelig solidarisk med og derved i stand til å lide ved de mange altfor menneskelige trekk ved Kirkens ytre liv som ofte støter annerledes troende og som en sammen med dem må se i øynene og ta avstand fra. Det er forøvrig også det eneste sunne grunnlag for apologetisk virksomhet. Leo XIII skrev en gang noe slikt som at jo ærligere historikerne var når det gjaldt å innrømme de lidelser Kirkens altfor menneskelige tjenere og barn påfører denne Guds brud, desto lettere ville de kunne få dens guddommelige sendelse til å stige fram. Et timelig aktuelt engasjement slik som det engasjement enkelte former for pressevirksomhet innbyr en til, forutsetter et fullkomment oppriktig forhold til sannheten. Et slikt timelig engasjement, et slikt oppriktig forhold til en begrenset del av virkeligheten f. eks. til sosiale og politiske spørsmål, er en hjelp — kanskje noe av en *forutsetning* — for et fullkomment oppriktig engasjement på det rent åndelige plan.

Forøvrig vil en i vår tid fort merke at de «katolske» standpunkter i sosiale spørsmål for eksempel snarere knytter en nordisk katolikk til landets tradisjoner enn de fjerner ham fra dem. Den store franske katolske filosof, Jacques Maritain hevder at en rekke av de menneskerettigheter som i det 18. århundre ble kjempet fram — ofte i konflikt med Kirkens menn — er av evangelisk opprinnelse og fullt i samsvar med et kristent syn på det sosiale liv. Og få steder i verden er disse menneskerettigheter trengt dypere inn i de sosiale institusjoner og den sosiale lovgivning enn her i de nordiske land. En tør trygt si at jo mer en viser pavelig farge i de sosiale spørsmål for eksempel, det vil si jo mer en går inn for samfunnsidealene som er i pakt med grunnideene i katolsk sosiologi, jo nærmere vil en komme sine ikke-katolske landsmenn.

Og så bare et ord til slutt til dem av dere som føler at de kan og bør gjøre noe for den katolske pressen, enten det nå er den som faller inn under katolsk aksjon og holder seg nøytral i partipolitiske og partisosiale spørsmål eller det er den mer private som ikke engasjerer Kirken men bare redaksjonen og som har et videre felt. Hvis du gjerne vil gjøre

Fra den nordiske katolske studentkongress i Vadstena

I tiden 6.—15. august ble den første nordiske katolske studentkongress holdt i Vadstena. Det møtte ca. 80 deltagere fra de nordiske land, foruten ca. 20 ikke-skandinaver (som var spesielt innbudt). I alt var 14 nasjoner representert.

Av geistlige deltagere må først nevnes *biskop Müller*, Sverige, og *biskop Suhr* fra Danmark, som begge besøkte kongressen et par dager. Av prester kan nevnes pater *H. Roos S. J.*, Danmark, pastor *Robert de Caluwé*, Finland, og fra Norge møtte pater *Novatus Hutjens O. F. M.* og sokneprest *H. Kielland Bergwitz*. Fra kongressen ble det sendt telegram til den Hl. Fader og til biskop Mangers og biskop Cobben. Fra paven og fra de to biskoper innløp svartelegrammer som vitnet om at de også omfattet kongressen med interesse. Danskene og svenskene var godt representert og finnene hadde, tross alle etterkrigstidens vansker, klart å mobilisere hele 17 representanter. Norge derimot var tallmessig svakt representert; foruten prestene møtte Sigrd Steen, Madeleine Steen, Martha Ellingsen, Einar Wiig. Helge Røstad måtte etter et par dagers opphold reise hjem.

noe, så vent ikke på at det kommer en barnepike og tar deg i hånden. En norsk prest opplevde under en barnemesse i en av Paris' forsteder i fjor sommer at presten der gikk i midtgangen og forklarte barna hva som foregikk ved alteret. Plutselig sier han: «Og nå skal jeg se om dere husker det jeg før har sagt,» og så tidde han stille. Han hadde før forklart barna at på et bestemt tidspunkt under messen skulle de reise seg. Imidlertid ringte ministranten og til tross for at det riktige øyeblikk ennå ikke var kommet, reiste det seg to-tre barn fremme i kirken og dermed reiste alle barna seg. Da sa presten: «Nå har dere gjort det som er noe av det verste dere kunne gjøre. Bare fordi det var et par barn som reiste seg og uten at dere var overbevist selv, reiste dere dere alle som én eneste saueflokk. Husk for framtiden på det at det er din egen overbevisning du skal følge, du skal ikke herme viljeløst etter de andre.»

Vi føler sikkert alle, kjære danske venner, hvor dypt rotfestet i vår natur denne barnslige uselvstendighet er. Vi har alle vanskelig for å opptre selvstendig og etter eget initiativ og egen overbevisning. Vi liker å dilte i saueflokk. Men kanskje appellerer jeg her i Søren Kierkegaards land til et generøst instinkt likevel når jeg i forbindelse med en begrenset sak og en begrenset oppgave gjentar den franske prestens appell som har universell gyldighet: Det er vår egen personlige samvittighet og overbevisning som skal lede våre handlinger og ikke flokkens reaksjoner,— selv om vårt personlige initiativ og det initiativ vi måtte hjelpe andre til å ta, skulle ha vanskelig for å nå fram til rette vedkommende på rette måten i det aller første øyeblikk etter at vi har tatt vår beslutning.

En hadde inntrykk av at den svenske møtekomiteen med Arne Getzmann i spissen hadde nedlagt et stort forberedende arbeid og de hadde fått i stand et rikholdig og vekslende program. Birgittasøstrene med moder Mechtildis som den dyktige leder, hadde påtatt seg serveringen av frokost og middag, som ble inntatt henholdsvis kl. ½10 og kl. 18. Innkvarteringen var ordnet på Vandrarhemmet som er innredet i det gamle munkeklosters bygninger. En kunne ikke ha valgt noe bedre egnet sted enn Vadstena til kongressen. Dens formål var jo å sette oss i stand til å bringe katolsk liv inn i Nordens kultur, likesom den hl. Birgittas kloster gjorde det i middelalderen. Klosterkirken, «Blåkyrkan», som ennå står der i sin ydmyke og sterke stil, minnet oss om de dyder som skal prege vår virksomhet, og en følte at den hl. Birgittas ånd fremdeles er levende, ikke bare i det gamle klostret og i kirken, men den hviler beskyttende over hele Vadstena. Det var ganske naturlig at den hl. Birgitta ble valgt til kongressens beskytterinne, og hun har nok ikke vært uvirksom, for den ånd som preget kongressen var enestående. Aldri noen smålighet eller onde ord, men hjelpsomhet og glede. En av deltagerne uttalte bl. a. at «hvis vi står i den høyeste relasjon til Gud, så står vi også i den høyeste relasjon til hverandre», og vi kunne ikke annet enn føle oss som en stor familie når vi hver dag forenet oss med Vårherre i den hl. messe og den hl. kommunion, og hver aften i fellesskap avsluttet dagen med kompletorium.

Dagene var godt utfyllt og programmet ble kunngjort ved frokost- og middagsbordet etterat Arne Getzmann hadde frembrakt den fornødne stillhet ved iherdig ringing med sin lille bjelle. Dagen begynte med sangøvelse kl. 7,30 i munkeklostrets kapitalsal, under ledelse av pastor Egger. Kl. 8 ble der samme sted holdt en betraktning med foredrag av pater Gerlach og inntil messen kl. 8,45 var det taushet og anledning til privat betraktning. Messen ble hver dag feiret ute i Birgittasøstrenes hage. Unntatt 3 dager da vi sang høymesse var det hver dag dialogmesse, og det var virkelig dialogmesse, ikke det rotet som vi er vant til i studentlaget her hjemme. En av dagene ble messen lest av pastor de Caluwé etter orientalsk ritus. Vi hadde da det sjeldne høve å motta den hl. kommunion under begge skikkelser.

Dagen igjennom var Arne Getzmanns lille bjelle det faste samlingsmerke. Om formiddagen var det foredrag med etterfølgende diskusjon i byens gamle Rådhusallé. Deretter, kl. 14, fikk vi kaffe og kaker så mye vi orket i et eller annet friluftskonditori, og ettermiddagen bød på varierende program, inntil vi kl. ½10 samlet oss i søstrenes kapell for å avslutte dagen med kompletorium.

Til manges store sorg var det regel på Vandrarhemmet at porten skulle stenges kl. 22, og det var nok mange av oss som satte vertens tålmodighet på prøve ved å trekke tiden ut lengst mulig. Kun to ganger fikk vi tillatelse til å være ute til kl. 22,30. De verste «natteranglerne» var derfor nødt til å omgå bestemmelsene på ulike måter.

Under hele møtet, unntatt en dag, var det strålende solskinn og en intens varme, noe som fikk oss til å svale oss i Vätterns klare bølger, og til å ha hjertelig medlidenhet med dem som gikk i geistlige drakter. Foruten til bad og andre atspredelser ble eventuelle pauser brukt til å stifte personlige bekjentskaper og til drøfting av forskjellige saker i engere kretser.

Torsdag den 7. august erklarte Arne Getzmann kongressen for åpnet og etter foredraget fikk deltagerne høve

til å se seg om i den berømte byen. Omvisningen i klosterkirken ble ledet av fil. dr. Olga Nygren, og kirkegården med gravene til pastor Burchard og en del Birgittasøstre ble viet særskilt ærbødighet. Fredag ettermiddag hadde vi en busstur til ruinene av cistercienserklostret i Alvastra, hvor Tryggve Lundén forklarte oss litt om dets historie, bl. a. om den hl. Birgittas mann som fant sitt siste hvilested her. Søndag celebrerte biskop Müller en pontifikalmesse og vi sang messen «Lux et origo». Vi feiret den dagen St. Laurentius' fest og pater Näsmark preket over teksten: «Dersom ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det alene; men når det dør, bærer det meget frukt.» Til stede under messen var også en del franske katolske speidergutter, som senere på dagen gledet oss med skuespill, folkedanser og sanger. Om aftenen var det sakramentsandakt og pater Näsmark ga på forhånd en orientering til de tallrike Vadstena-boerne som fulgte interessert med i alt vi foretok oss. Ved andakten ble Fadervår bedt på de 4 nordiske språk og på engelsk.

Tirsdag reiste vi med buss til Skänninge, Linkjeping, Sturefors slott og Vreta kloster. I Skänninge oppholdt vi oss en stund ved ruinene av dominikanerinnestreet som ble grunnlagt av den hl. Ingrid. I Sturefors besøkte vi grev Bjelkes gamle slott som ennå er i Bjelkefamiliens eie. Linkjepingens vakre domkirke vakte stor beundring, når unntas Henrik Sørensens altertavle som brøt stilen ganske ettertrykkelig. Ved ruinene av Vreta kloster, hvis kirke er bevart, ga vi oss tid, og vi lot vår pilegrimssang «Salve Regina» lyde mellom de gamle kirkeveggene.

Onsdag aften ble det i Vadstena klosterkirke arrangert en musikkandakt til ære for den hl. Birgitta. Kirken var fullsatt av mennesker som lyttet til den kjente Birgittahymnen «Rosa rorans», til opplesningen av Nikolaus Hermanns Birgittalegende, til «Panis Angelicus» og andre hymner. Under pastor Eggers dyktige ledelse ble det hele meget vellykket, til tross for den vanskelige akustikken.

Torsdag, den siste dagen, drog vi med buss til Örebro, hvorfra vi hadde et herlig utsyn over Öst-Götlands vakre bygder. Om kvelden samlet vi oss i strandparken for gjennom sangen å ta avskjed med hverandre. Vi satt der på plenen i en stor ring med tente lys i hendene mens sangen tonet gjennom aftenstillheten, og igjen hadde vi den kjenslen av kameratskap som bandt oss sammen. Vi hadde fått så mange gode venner, venner som vi vil be for, arbeide med og for, for bare når vi står sammen kan vi løse de oppgaver som venter på oss. Hver nasjon skulle bidra litt til underholdningen og vi nordmenn skulle også vise at vi kunne synge. Jo, det gikk bra, men da vi skulle synge «Og reven lå under birkerot», sprakk vi noe ganske forferdelig. Latteren runget mot oss, men den oppmuntret oss bare så neste nummer gikk svært fint.

Fredag morgen, på Marias opptagelsesfest, var det avslutning med tidlig høymesse og sakramental velsignelse. Pater Roos fremholdt i sin preken bl. a. den store betydning av «vita contemplativa» som den kraftkilde vi måtte bruke flittig for å lykkes å få fremgang i vårt arbeid. Han sa at den daglige hl. messe (om mulig), betraktning og katolsk lesning måtte være helt selvfølgelig for oss. —

Denne samme sterke betoning av det kontemplative og rent religiøse merket en også på den faglige del av kongressen. Særlig danskene betonet dette, og de la

Katolsk liv — hvis du blev katolikk

Etter pastor Peter Schindlers brosjyre:
«Hvis du blev Katolik —».

«Skulle jeg være noe i retning kristendom måtte det bli katolikk —» sier mange, og så kommer de ikke lenger. Og så er det noen som «er» et eller annet kristelig men ikke er tilfreds med det de er fordi det er for utflytende og de savner orden og system i det. De sender også til tider noen sympatiserende tanker til Romerkirken, men så ble det ikke til mer. Og begge typer og andre søkende sjeler med dem slår seg til ro med at en behøver da ikke absolutt å «være» noe religiøst sett.

Jo, en gjør! To ting peker på det: for det første er det orden, system og harmoni i *naturen* hvor alt går etter bestemte lover, detaljene tjener helheten og helheten fungerer så systematisk at vi føler et brudd på dens orden som et kaos som innebærer

meget stor vekt på å føle seg som *en familie*. Kanskje det kunne være bra med en liten familie i Norge også? Det ville føre for langt å gi noe slags referat av de mange foredrag og diskusjoner som ble holdt. Vi skal bare nevne enkelte hovedtrekk. Emnene var høyst forskjellige: Vi behandlet akademikerens innsats innen Kirken, arbeidet innen de katolske studentforeningene, vårt forhold til ikke-katolikker, forholdet til den katolske arv fra før reformasjonen, økumenisk arbeid, våre forbindelser med Pax Romana og med ikke-nordiske land, utveksling av foredragsholdere, de pavelige encyklikaer og vår stilling til moderne politiske og sosiale teorier.

Særskilt må fremheves mr. Kirchners optimistiske innlegg om Katolsk Aksjon og om Pax Romana. Han foreslo å sende eksperter fra Katolsk Aksjon til neste års nordiske kongress som skal holdes i Norge. De ikke-nordiske studenter fortalte også om universitetsforholdene i sine hjemland. Mlle. Verdet talte særlig uttømmende om Frankrike. Danskene fremkom med forslag om opprettelsen av en nordisk folkehøyskole, og om utvidelse av virkeområdet for det Internordiske Sekretariat. Dette har hittil kun samlet rapporter om de nordiske katolske studentforeningers arbeid, men det er meningen at vi gjennom sekretariatet også skal få opplysninger om katolsk litteratur og aktuelle artikler og få anledning til å utveksle bøker og tidsskrifter. I det hele tatt er det vårt inntrykk at det på kongressen vrimlet av gode ideer til nye arbeidsmetoder, og særlig til øket samarbeid mellom de nordiske landene, som har så mange felles problemer. Det var rike dager vi opplevde i Vadstena og vi er det svenske A. C. meget takknemlige for det ypperlige arbeid de har nedlagt ved arrangementet av denne første nordiske studentkongress. Når Norge til neste år skal stå som arrangør må enhver katolsk akademiker se det som sin oppgave å gjøre sitt til for å skape en fullverdig ramme om en kongress som er av så stor betydning for samarbeidet mellom de nordiske land.

E. W. og M. E.

oppløsning og undergang. For det annet må vi ha orden og system i oss selv og våre egne forhold om ikke vår eksistens skal gå sin oppløsning imøte gjennom sjelelig uro. Er det så ikke logisk at det må være orden og system i vår religiøse holdning, det vitalste punkt i vår livsførsel? Når vår tanke på alle andre områder må og skal bevege seg ad logiske baner — er det så mulig at den i sin hovedfunksjon: *livsoppfatningen* kan få lov til å forbli kaotisk uten at det skulle virke splittende på hele vårt sjeleliv og gjøre det utrygt?

Ja, sier noen, kan en da ikke være religiøst instilt overfor tilværelsen, ja til og med «from» uten å behøve å tilhøre en bestemt trosbekjennelse, enn si et bestemt kirkesamfunn? Svaret er at det avhenger av hvem «en» er. Det er genier som kan være religiøse uten en kirke, men de er få og har for det meste ofret all sin tid og all sin energi på eksperimentet. Den som har et arbeid eller hjemmet sitt å vareta kan ikke det — og det som er viktigere: *skal* det heller ikke. For Gud Herren selv har stiftet en Kirke med orden og system, hvori det finnes plass for våre religiøse anlegg og hvor vår religiøse trang kan få fast form og bli tilfredsstillet på samme tid som vi blir vernet mot de psykiske fallgrubene, det sentimentale svermeri og den sjelelige uryddighet hvortil ukyndig still med religion så altfor ofte har ført og fører menneskene.

Hvis du ble katolikk —

Hvis du altså lot din trang og lengsel etter samfunn med den *levende* Gud føre deg til å undersøke hva den katolske Kirke hadde å by deg og du da etter grundig undervisning kom til det resultat at det var i den, bare i den, at Gud ville ha deg — på hvilken måte og i hvilken grad ville din eksistens da forandre seg og forme seg annerledes enn før — bli annerledes enn den søkendes, tvilendes, fornektendes livsførsel og også adskille seg fra protestantens?

Du skal få et svar, men det forutsetter at du går inn for å bli en 100 prosent katolikk og ikke slår deg til ro med å bli «som de fleste» av dine nye trofeller, men strever etter å bli «som de beste». Tenk deg altså fram i tiden. Du er blitt katolikk — hvordan former du da *din hverdag*?

Morgen.

Du må stå tidligere opp enn før, for du har plikter å utføre før du skal gå til ditt arbeid. Morgenstunden er Kirkens vuggegave til sine nye barn — den religion som utøves fastende i den rene morgentime er nøktern og klar og ærlig og bærer preg av offer, mens kveldstunden ofte kan friste til sentimentale religiøse stemninger som er usunne og derfor ukatolske.

Selv om du altså skulle våkne så sur og grinete og gretten som en regulær hedning, så løfter du likevel med en kraftanstrengelse din hånd til korsets tegn, og med en gang vil du merke at din sinnsstemning forandrer seg. «Helvetes porter» som sto på klem for at de onde og nedbrytende krefter kunne få tak i deg, må beskjemmet lukke seg etter dem der de flykter fra deg, og du kan løfte din sjel til en kort takk- og lovprisningsbønn hvor du takker

for nattens velgjørende hvile og helliger Gud dagens gjerning. Din vilje får da med en gang den rette innstilling.

Kanskje er du blant de lykkelige hvis arbeid til later at du kan gå ut i den lyse morgen eller stri deg gjennom dårlig vær fram til den nærmeste kirke for å ofre deg og ditt og dine under dagens messe og hente krefter ved Herrens bord. Så kan du med god samvittighet ta kaffen og bladene etterpå — du har skaffet et ganske annet grunnlag for din dag enn om du først lot den begynne nå.

Men kanskje binder din gjerning eller ditt stell i hjemmet deg slik at du må ta din morgenandakt innenfor de fire veggene. Be i så fall de bønner som din sjelesorger har rådet deg til. Er du morgengretten kan du være sikker på at Gud finner behag i at du ofrer ham ditt dårlige humør — og dine omgivelser også! Du er helt fritt stillet enten du vil ta denne andaktsstunden med deg selv alene eller med den samlede familiekretsen — Kirken foreskriver hverken stedet, lengden eller formen til den.

Dagens gjerning.

Når du om morgenen har gitt Gud «hva Guds er» skal du etter hans vilje i din dagsgjerning gi «keiseren hva keiserens er» — men glem ikke at også din hverdag skal være «hellig». Det kreves sannsynligvis at du som katolikk må ta ditt forhold til arbeidsmidler som plikt, energi, tempo, omhu, kolleger, over- og underordnede opp til full revisjon for ikke å tale om din forretningsmoral og embetsførsel, og du må sikkert ofte drøfte dette med din sjelesorger og skriftefar før du får en klar erkjennelse av alt dette i Guds lys og før du kan realisere denne erkjennelse og stabilisere den som en ny og god *vane*. Du må aldri glemme at din ferd er den sterkeste misjonspreken din Kirke eier. Der ligger din forpliktelse som katolsk legmann — *ditt vitnesbyrd* skal ikke være «i ord, men i kraft».

Det samme gjelder ditt liv i ditt hjem. Det er selvfølgelig lettest om alle dine familiemedlemmer har fulgt med deg over i Kirken så dere kan følges på samlivets vanskelige vei. Men er det ikke tilfellet og møter du kanskje enda motstand og hån, så husk at ditt familieliv og din holdning i hjemmet er den eneste katolske preken de får høre. I det faktum at vi dessverre ofte er så dårlige eksempler for andre, finner du forklaringen på at så mange av dine nærmeste kjære og din slekt blir der de er. Ingen valplass kan vise så mange tapte slag som din daglige stues golv — her trenger du mer enn noe annet sted Kirkens støtte og hjelp.

Arbeid og moro, sorg og vrede, pengemangel og dårlig helse, tidens trykk og dagens problemer — alt må inn under Guds vilje. Du må selv gjøre dine katolske erfaringer — streve, stri, skuffes, snuble, falle, reise deg opp igjen — lære også religiøst å krabbe før du kan gå. Alt åndelig liv koster både tanke og viljesanstrengelse overfor det ustyrlige følelsesliv — men du står aldri alene. Du har en venn som følger deg under alt dette. Han sitter på sitt kontor og i skriftestolen så ofte du trenger ham. Og så har du nå hjelpemidler som aldri før. Du kan — når din vei fører deg forbi en kirke — ta

Mère Zoé 25 år som provinsialpriorinne for St. Josefsøstrenes norske ordensprovins

For St. Josefssøstrenes norske ordensprovins vil 8. september i år stå som en kjær minnedag og på mange måter som en stor merkedag. Det er den dagen 25 år siden ordensprovinsens nåværende leder — Mère Zoé — ble kalt til sin ansvarsfulle stilling og gjerning. Mère Zoé overtok i forholdsvis meget ung alder Ordensprovinsen etter den høyt fortjente Mère Marie Clémence ved hennes død i 1922. I hennes ånd har hun fortsatt det planmessige byggende arbeidet som skal til for at en orden kan bli stabil og få kraft til å virkeliggjøre klosterregelens hellige idealer og samtidig tjene apostolatet. Mère Zoé har vist seg å være i besittelse av de egenskaper som fordres til en slik stilling. Hun har hatt en klippefast tro på Guds forsyn, vært frimodig og klok under påkjenninger, modig i sine mange betydelige foretagender på ordensprovinsens vegne. Hun har fra første stund vært en elsket mor for sine ordensdøtre, eksemplarisk oppofrende og selvforglemmende. Hennes øyensten — St. Sunniva-skolen — er et gjen-skinns av hele hennes personlighet; intet er spart for å oppnå kun det beste. De mange hospitaler ut-over landet taler også sitt tydelige språk om utvikling, fremgang, modernisering og blomstring.

Det har vært 25 rike år for dem hun har ledet, lyse år for dem som har nytt godt av det utrettelige virket hennes, velsignelsesrike for Kirkens arbeid i vårt land.

Guds rikeste velsignelse strømme over hennes fortsatte virke til lønn og takk for alt hun har evnet å gi så mange!

Ivar Hansteen Knudsen.

deg en tripp inn og hilse på Frelseren i Tabernaklet. Du kan under ditt arbeid ta en liten pause og be et stille Fadervår — og du kan finne trøst i den tanke at legger du bare selv den gode vilje til, ser den kjærlige Gud i himlen bare på *den* og spør ikke etter om du har suksess eller gjør fiasko — for ham gjelder bare det at du setter 100 prosent energi inn.

Kvelden.

Og så tar dagen slutt. Men du kan ikke — som før — gli ubevisst inn i søvnens armer. Først må du holde en kort samvittighetsransakning og under den Helligånds søkelys bekjenne for Gud hva du har feilet. Du må først takke for alt du har mot-tatt i dagens løp og befale deg selv og dine i Herrens varetekt. Og så slutter du dagen som du begyn-te den: med takk og pris. Du sovner inn i fred under korsets tegn — selv om det er tårer på kinnet.

Blir veien din lett eller tung, ingen kan si det. Men ett kan sies: den blir aldri kjedelig eller inn-holdsløs. For ditt liv blir levet med en avgrunn under deg, en lyshvelving over deg og evigheten om-kring deg!

Katolske profiler:

Den Hl. Catherine Labouré

Den 27. juli ble søster Catherine Labouré av Charité-kongregasjonen kanonisert av pave Pius XII i Peterskirken i Rom.

I Reuilly, en av forstedene til Paris, var det ingen som ville ha tenkt seg muligheten av dette den dag i 1876 da en fikk vite at søster Catherine var død. Alle kjente henne for hun var en av de søstre som arbeidet i Enghien-stiftelsen for gamle menn. Det hadde hun gjort i 65 år, og de eldste husket henne som den staute bondejente hun var da hun kom — med et vennlig smil og en troskyldig måte å være på som ble understreket av en ufor-falsket landlig dialekt. Hun var snill og oppofrende og alle de gamle ville helst at hun skulle stille dem, fordi hun aldri var gretten og utålmodig, men alltid syntes hun ikke fikk gjort sitt arbeid godt nok. Men det var ikke bare de gamle som elsket henne — alle arbeiderfamiliene gjorde det samme, for det var ingen barnene var så glad i som i henne, og de flokkedes om henne for å høre henne fortelle om Guds mor, den hl. jomfru. Hun hadde en egen måte å gjøre dette på som virket underlig inn-trengende i all sin stillfarenhet. Men hun var og forble hele livet den enkle, naive bondepике selv om hun etter hvert ble noe av en institusjon i Reuilly. Naturlig og bent fram hjalp hun hvor hun ble bedt om hjelp, men at det skulle være noe som helst særlig enn si helgenaktig over henne falt ingen inn. En helgen var jo liksom noe utilnærmelig, bare oppfylt av tanken på Gud og derfor bare interessert i ens sjels frelse, ikke i noe som kom denne jord ved. Og slik var ikke søster Catherine. Henne kunne en gå til med alle hverdagens jordbundne vansker og få en håndsrekning med dem i all praktisk enkelthet — og nå var hun altså død. Ja, ja — en fikk gå i hennes rekviemmesse og be for hennes sjelefred. Det var da det minste en kunne gjøre til takk for alt hun hadde gjort for en.

Men så fikk de gode folk i Reuilly sitt livs største overraskelse. For da søster Catherine var død meddelte Charité-søstrenes priorinne at det var hun som var «søsteren av den undergjørende medalje».

En hadde vanskelig ved å tro det! Det var da helt umulig at søster Catherine kunne være den søster som den hl. jomfru hadde vist seg for og betrodd en stor og velsignelsesrik oppgave! Det var skjedd i 1830, altså året før søster Catherine var kommet til Reuilly og ingen hadde kunnet ane det minste om dette. Men like så forbauset som befolkningen var søstrene i hennes egen kongregasjon. De eldre kunne godt huske alle begivenhetene omkring den største begivenhet: da de fikk vite at Gudsmoren hadde vist seg for en ung søster i deres novisiat og gitt henne et særlig oppdrag: det skulle slås en medalje som skulle bære den hl. jomfrus bilde. Fra hennes fremstrakte hender skulle det utgå lysstråler og omkring skikkelsen skulle det stå: «O Maria, unnfanget uten synd, be for oss som tar vår tilflukt til deg.» De husket hvorledes denne medalje hadde vist seg å ha en undergjørende og velsignelsesrik kraft og hvor fort den hadde gått sin åndelige seiersgang ut over den katolske verden. Over 20 millioner medaljer var blitt slått og den ble kjent overalt som «mirakelmedaljen».

Seg imellom hadde Charité-søstrene ofte talt om og droftet inngående hvem den søster kunne være som var blitt benådet med visjonen, men ingen var kommet nær sannheten. Og så hadde det altså vært søster Catherine som i 46 år hadde bevart denne hemmelighet om sin egen person — og en slik hemmelighet!

Jo mer søstrene tenkte på dette, jo mer undret de seg. Søster Catherine hadde nok vært en elskelig søster, men liksom så helt alminnelig. Det var ikke noe som helst påfallende i det liv hun hadde levet og hun hadde aldri inntatt noen betrodd stilling innenfor kongregasjonen. Hun hadde arbeidet lenge i kjøkkenet og siden vært beskjeftiget med søm og reparering av klostrets linnutstyr. Så hadde hun stelt de gamle menn og de siste årene hun levde hadde hun fungert som portnerske og sittet lange timer ad gangen alene i det lille rommet ved inngangsdøren, lyttende til klokken kimen og tatt imot beskjed eller besvarende forespørsler med tålmodig vennlighet. Helt alminnelig. — Og dog kom en og annen nå til å minnes at *måten* som hun oppfylte alle disse alminnelige, kjedelige plikter på ikke var så helt alminnelig. Det dukket nå etter hennes Jød små trekk fram som i lys av det en visste nå fikk en ny betoning. Hun var således blitt spurt engang om hun ikke syntes det var svært trettende og kjedelig å stelle med de gamle menn og dertil hadde hun svart: «Når en føler en gjør Guds vilje er ingen ting kjedelig eller trettende.» Og en husket også at hun utførte alt arbeid som ble henne pålagt slik at det på andre virket som arbeidet hun for Guds åsyn og med tankene bare rettet mot ham. Men det var nå etter hennes død at alt dette kom fram i søstrenes bevissthet — ingen hadde tenkt over det mens hun levde, så stille som hun gikk med alt sitt.

Et av de skjønneste trekk i hennes ferd hadde vært hennes utrettelige vennlighet mot de gamle menn og da særlig mot de som var mest vrang og vanskelige. En av de verste var en fæl gammel kranglefant som gikk under navnet «vagabonden» og som hadde de reneste raserianfall hvorunder ingen turde nærme seg ham. Søstrene sa også at det måtte en helgen til for å kunne bevare tålmodigheten med ham — uten å ane hvor rett de hadde. For han var søster Catherines yndling og gjenstand for hennes særlige omsorg. Søstrene la også først nå merke til at alle de årene søster Catherine hadde virket på Enghien-stiftelsen var ikke en av de gamle menn død uten det hellige sakrament.

Alle bevitnet at hun hadde vært usedvanlig lett å leve sammen med. En av hennes medsøstre sa at hun levde i fred og fordragelighet med hver eneste en i kommunetet, fordi hun var overbærende og hjelpsom. Hun skjulte og unnskyldte alltid andres feil og hun blandet seg aldri bort i andres ting med mindre hun uttrykkelig ble oppfordret til det. Og hun syntes hun aldri fikk gjort nok for dem som ba henne.

Hun var alltid ydmyk og kunne bære forurettelser i taushet og uten å beklage seg. Hun la alt slikt i Guds ånd og det samme gjorde hun med sykdom og legemlige lidelser. I de eldre årene var hun meget plaget av gikt og det var ytterst pinefullt for henne å knele. Under den siste retrett som hun deltok i la en søster merke til dette og brakte henne en pute til å knele på da det var en kald og fuktig novemberdag. Søster Catherine takket henne varmt for oppmerksomheten men ville ikke ta imot den og ti dager i trekk fortsatte hun å knele på kapellets harde stengolv sammen med de andre søstre, skjont det

må ha kostet henne uhørt smerte. Men alt dette var det ingen som festet seg ved mens hun levde. Hun var skjult for mennesker og det ser ut som var det hennes oppgave å være det.

Hennes sjels storhet ligger i det at hun fant seg til rette på denne ydmyke plass trass i at hun var blitt et utvalgt redskap for en himmelsk åpenbaring og hadde fått overdradd en misjon som gjaldt hele verden.

Den 27. juli ble hun helgenkåret i St. Peterskirken. Blant de mange tilstedeværende var ingen lykkeligere og mer takknemmelig enn medlemmene av hennes egen kongregasjon fordi det var en av deres midte som forsynet hadde valgt som sitt selige redskap. Det er deres oppgave å vandre i de skumle gater og i det skjulte yte små og fattige mennesker den hjelp de trenger — nå synes de det faller stråler fra søster Catherines helgen-glorie over deres virke.

Søster Catherine selvså den hellige jomfru i alt seks ganger og talte hver gang med henne. Gudsmoren sa henne at de stråler som utgikk fra hennes hender var symboler på den hjelp hun vil gi dem som tar sin tilflukt til henne. Og hun har holdt ord. Utallige er de velsignelsesrike virkninger av medaljen. Den unge jødiske bankier Alphonse Ratisbonne sa selv at hans plutselige konversjon i Rom skyldtes den og da han i 1840 knelte i Vatikanet for pave Gregor XVI viste denne ham at medaljen hadde hedersplassen på skrivebordet ved foten av krusifikset. Det var også denne åpenbaring som ga støtet til proklamasjonen 1854 av dogmet om Manas ubesmittede unnfangelse. Under inntrykket av begivenheten i 1830 hadde erkebiskopen av Paris mgr. de Quélen bedt den hellige far om tillatelse til å føye følgende påkallelse til litaniet: *Regina sine labe concepta* = dronning unnfanget uten synd, og paven ga denne tillatelse samt tillatelse til å innføre i den hl. jomfrus præfasjon: *et te in conceptione immaculata* = vi priser deg i den ubesmittede unnfangelse.

Da Bernadette Soubirous fire år etter proklamasjonen hadde Gudsmorens åpenbaring i Lourdes bar hun «mirakel-medaljen» på seg.

I alle årene etter åpenbaringen visste bare Catherines skriftefar at det var henne som hadde vært den benådede. Alle søstrene visste at det var en av dem, men ingen visste hvem. En gang ønsket erkebiskopen av Paris å se henne, men søster Catherine bønnfalt sin skriftefar om å få slippe og han tillot det. Hun fortsatte sitt ydmyke og upåaktede arbeid og døde 31. desember 1876.

Under helgenkåringen uttalte den Hl. far bl. a.: «Vi takker deg, himlens og jordens Herre, at du har åpenbart for de små hva du har skjult for de vise. Disse ord passer på den hl. Cathéine Labouré. Det er til visse verd å legge merke til at Guds mor viser seg for denne ydmyke kvinne og viser henne den undergjørende medalje som skal spre så megen velsignelse. Og hun lever sitt stille liv videre, men hennes nærvær øver sin sterke innflytelse på andre og gjør dem til bedre mennesker. Hun gir avkall på denne verdens ære og vil ikke annet enn forbli ubemerket og holdt for ingen ting. Sine plikter mot de gamle og syke oppfylder hun selvfor-glemmende, og mønstergyldig for andre er hennes beskjedne ferd som portnerske, kjøkkensøster og sømmerske. Aldri vegrer hun seg for å utføre et arbeid hvor mye det så enn er, og alltid virker hun glad og lykkelig. Hun så Gud i alt og alt i Gud.

Hjelpe-biskop for Sverige

Ifølge dekret fra Propaganda-kongregasjonen av 12. juni d. å. er pater **A n s g a r N e l s o n** av Benediktinerordenen utnevnt til titulærbiskop av Bilta og coadjutor med suksessjonsrett for den apostoliske vikar i Sverige, biskop Johannes Erik Müller.

Det har gjentagne ganger gått forlydender om at biskop Müllers helbred fordret lettelse i arbeide som hviler på ham. Valget av Mgr. Nelson til coadjutor — hjelpebiskop med suksessjonsrett — bekrefter disse forlydender.

Den nye biskop — opprinnelig Knud Nielsen — er født i 1906 og fikk sin første utdanning i sin fødeegn Fredriksværn på Sjælland. Kort etter dro han til Amerika, der han gikk over til Moderkirken i 20 års alderen. Han trådte inn i Benediktinerordenen 1931 og tok til med sine studier ved abbediet Fort Augustus i Skottland og fortsatte med filosofien og teologien henholdsvis i abbediene Maria Laach og Portsmouth i bispedømmet Providence, U. S. A. Etter prestevigselen arbeidet han særlig blant ungdommen. Han har ellers virket i sjelsorgen i forskjellige sokn innen bispedømmet Providence og er kjent for en rekke tidsskriftartikler av historisk art.

...Med Mgr. Nelsons utnevnelse har Skandinaviens fått sin annen biskop utgått fra Benediktinerordenen; den første var som bekjent Danmarks apostoliske vikar, biskop Suhr. Det er derfor ikke mer enn naturlig at biskop Suhr er innbudt til bispevigsel som skal finne sted i Amerika 8. september.

St. Olav ønsker Det Apostoliske Vikariat i Sverige hjertelig til lykke med den nye hjelpebiskop!

Fra det katolske utland

DEN GRESKE REGJERING har foreslått at den diplomatiske forbindelse med den Hl. stol skal gjenopptas, men mot dette har både de gresk-ortodokse biskoper og kommunistene protestert. Den gresk-ortodokse synode krever dessuten at regjeringen skal nekte å anerkjenne den nye erkebiskop av Aten og biskopen av Nikopolis ut fra den begrunnelse at de er innsatt av den «papistiske Kirke» uten statens medvirken. Enn videre kreves det at regjeringen skal nekte katolske geistlige å virke fordi de «under et falsk skinn av barmhjertighet gjør propaganda for fremmede dogmer.» De gjør her felles front med kommunistene som i sin presse betegner pave Pius XII som «Grekenslands nye herre og erobrer på linje med Hitler, Churchill og Truman.»

DEN KATOLSKE SKOTSKE HJELPEKOMITE FOR EUROPA som ledes av prestene gjør nå en stor innsats for de trengende land. To representanter for det skotske episko-

I lønnen foran tabernaklet var hun så brennende at hun syntes mer å være i himlen enn i denne landflyktighetens dal. Og da hennes liv her nede nærmet seg slutten mottok hun døden med glede. Med skjelvende hånd men usvekket sjelsstyrke rakte hun medaljen til disse som sto ved hennes leie og overga smilende sin ånd i Guds hånd.

Hvis vi vandrer i hennes spor vil vi lettere nå vår himmelske bestemmelse.

Til feriekolonien

St. Elisabeth-søstrene kr. 50; P. L. 30; frk. L. 20; E. Torgersen 10; N. N. 20. Tils. 130. Tidl. innk. 2 027,50. I alt pr. 31. august kr. 2 157,50.

For alle disse generøse gaver, som sammen med oppsparte midler fra tidligere år, satte oss i stand til å gi 26 barn et seks ukers godt ferieopphold i sommer, bringer vi vår hjerteligste takk. En spesiell takk til «husmoren», søster Alvhild Bertol, til fru Dagny Tollefsen og de tre snille og oppofrende «tanter», Lelle Batistoni, Liv Storm-Larsen og Lilian Carlsen.

Oslo, 1. september 1947.

Komitéen for Feriekolonien 1947.

A. Sund. N. Hutjens, O.F.M.

pat har tatt del i den nettopp avholdte kongress i Paris for den pavelige hjelpeorganisasjon.

DEN FRANSE FORFATTER PAUL CLAUDEL har på forlaget Librairie universelle de France utsendt det første bind av sitt store verk om Johannes Apenbaring som han har arbeidet på i 20 år. Det første bind er en innføring i apokalypsen: «Introduction à l' Apocalypse».

DE KATOLSKE MISJONER I ØSTEN har i følge «Acta Pontificalium Operum» under krigen lidt følgende tap: 1360 døde brødre og søstre og 500 som var ikke-arbeidsdyktige av alder eller sykdom. 2300 store bygninger er ødelagt og 1530 beskadiget. Tapene beløper seg i penger til 40 millioner amerikanske dollars. Oversikten er imidlertid meget ufullstendig og en må være forberedt på betydelig større tall.

ERKEBISKOPEN AV KÖLN KARDINAL FRINGS som nettopp har vært på reise i Kanada har nå utsendt et rundskriv til alle yngre prester i erkebispedømmet om å melde seg til frivillig tjeneste i den russiske besetnelsessone. «Selv» — heter det i skrevet — «om det trenges yngre sjelesorgskrefter også i erkebispedømmet Köln er noden dog meget større andre steder i Tyskland og vi må som katolske prester ikke bare tenke på våre egne omgivelser men også vende blikket utad.»

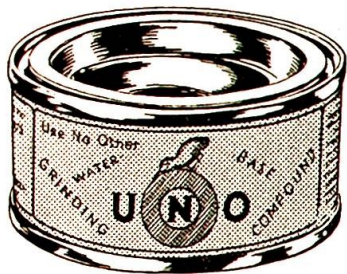
DET KATOLSKE PRESSEAPOSTOLAT I TYSKLAND lider meget under papirmangelen. Det tillatte opplag står ikke i noe som helst forhold til etterspørslen. De fleste blade må heller ikke utkomme med mer enn fire sider. Dessuten trenger den tyske katolske presse en materiell støtte som landets egne katolikker er ute av stand til å kunne gi den. Det er derfor nå rettet en inntrengende appell til utlandets katolikker om å yte en hjelpende håndrekning.

I EGYPT ER DET NÅ 230 000 KATOLIKKER hvis stilling nyter full rettslig beskyttelse. Prestene er meget respekterte og det vil etter alle tegn å domme snart bli inngått en vennskapelig overenskomst mellom den Hl. stol og Cairo — konkordater avsluttes bare med land som har en overveiende katolsk befolkning. Egypt vil i øvrig ha stor nytte av å bli representert i Vatikanet, da det vil virke styrkende på gjennomføringen av landets uavhengighet og dessuten virke som en demonstrasjon av at landet er med i kampen mot den gudløse kommunisme.

DEN VATIKANSKE KRINGKASTER vil nå regelmessig også utsende på arabisk fordi en gjennom den diplomatiske forbindelse med Libanon og Egypt er blitt oppmerksom på at det i den arabiske verden mer og mer gjør seg gjeldende en sterk interesse for katolisismen.

I ROMS UNIVERSITET arbeides det nå på innredningen av et «kapell for den evige visdom». I krypten vil det bli oppsatt en mimetavle over de studenter ved universitetet som fant døden under krigen. Kapellet er en gave fra paven.

TIL GJENOPPBYGGINGEN AV DET KATOLSKE UNIVERSITET NYMWEGEN i Holland, som ble nesten helt ødelagt under krigen har den Hl. far skjenket 10 000 dollars.

Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler

Erindringsliste:

**Oslo katolske
menighetpleies kontor.**
Er lukket inntil videre.

St. Elisabethkongregasjonen av St. Halvard, Oslo

Felleskomunion søndag 7. sept.

St. Franciskus 3. orden, Oslo

Møte fredag 12. sept. kl. 7 i
St. Halvards kirke.

Mariakongregasjonen Oslo

Felleskomunion søndag 7. sept.
i St. Olavs kirke.

Stemmebruk, Oplesning

Behandling av talefeil.

ADELAIDE JØRGENSEN
Telf. 46 23 73. — Jac. Aallsgt. 16 III

Norges Brannkasse
Grunnlagt 1794

Skadeforsikring

Brann - Innbrudd
Glass - Vannledning
Huseieransvar - Hus-
leieavbrudd etter brann

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23

Katolske bøker.

Pascal: Tanker — oversatt av Pater Lutz. Ib. kr. 21.80.
Danske bøker — Chesterton: Mørk Middelalder. Kr. 10.39.
Karl Adam: Katolicismens inderste Væsen. 10.39.
Hünemann: De bannlystes Præst. 8.15.
M. Lekeux: Maggy. 6.98.
Martindale, S. J.: Pier Giorgio Frassatti. 8.15.
Katharina Emmerichs Visioner. 7.88.
Biskop Suhr: Moderkirken. 0.98.
Fonseca: Maria-Åpenbaringen i Fatima. 4.65.
Pavestolen og Arbeidsspørsmålet. 3.38.
Guardini: Vor Herre og Frelzers Korsvej. Ib. 1.92.
Da de var unge — Træk fra Helgeners Barndom. Ib. 2.56.

Alterlys kan nå levers med 25 % Bievoks.
«C O N C E N T R A», Akersgaten 61.

N.B. Danske bøker has stadig på lager.

T. S. Jacobsen Begravelsesbyrå

Ullevålsvn. 1
Telf. 33 23 34 - 33 22 46
Privat 55 85 50 - 69 43 72

20 forskjellige vakre

prospektkort fra «Liturgisk Utstilling i Oslo 1946», fåes kjøpt i «St. Olav»s eksped., Akersveien 5, I, Oslo.

Pris pr. stk. 40 øre.

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

REDAKTØR:

E. DITHMER-VANBERG

REDAKSJON OG EKSPEDISJON:

Akersvegen 5 I. Telefon 42 37 43.

ST. OLAVS EKSP. OG FORLAG:

Kl. 10—15, unntatt onsdag.

Utbetalinger kun tirsd. kl. 13—14.

ABONNEMENTSPRIS: kr. 2,50 pr.

kvartal, for utlandet + avisporto.

ABONNEMENT tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.

ANNONSER må være innsendt innen søndag aften.

MANUSKRIPTER må være innsendt innen fredag aften.